

words

DAN BROWN

แดนน บราวน์ เขียน อสติ สุวรรณโกมล แปล

ยอดขายทั้งชุด
กว่า 250 ล้านเล่มทั่วโลก

THE

DA VINCI CODE

#1 WORLDWIDE BESTSELLING PHENOMENON

words
words without boundaries

รหัสลับดา วินชี

The Da Vinci Code

แดน บราวน์
เขียน

อรดี สุวรรณโกมล
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

รหัสลับดา วินชี

THE DA VINCI CODE

Words

ไมโครบริษัทยามรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Words publishing

Copyright © 2003 by Dan Brown

Cover Image © Wikimedia Commons

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9556-3

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณวิ • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล

บรรณาธิการต้นฉบับ นาฉัตร รัชฎสูววรรณ, อุษณีย์ วิริตกพันธ์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร • ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี มินิยายสืบสวนก็หมิ่นเหม่เกิดขึ้นบนโลก แต่ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า *The Da Vinci Code* คือหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์วรรณกรรมที่ทรงอิทธิพลและน่าทึ่งที่สุดตลอดกาล

ในฐานะบ้านหลังใหม่ของนวนิยายระดับตำนานเล่มนี้ สำนักพิมพ์มีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้นำพาทุกท่านกลับเข้าสู่กล่อแห่งปริศนาที่จะสั่นคลอนทุกความเชื่อและท้าทายสติปัญญาของผู้อ่านอีกครั้ง

แดน บราวน์ จะพาคุณก้าวเข้าสู่พิภพรัศมีสุริยวิถีเพื่อแกะรอยประวัติศาสตร์ผ่านรหัสลับที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังภาพวาดของเลโอนาร์โด ดา วินชี และสมาคมลับที่เก็บงำความจริงอันยาวนาน ในการกลับมาครั้งนี้ สำนักพิมพ์ยังคงรักษาลำนวนแปลเดิมอันเป็นตำนานไว้ทุกตัวอักษร เพื่อส่งต่ออรรถรสความระทึกใจที่นักอ่านคิดไม่ถึงให้สมบูรณ์แบบที่สุด

สำหรับคนที่ไม่เคยอ่าน นี่คือโอกาสที่คุณจะได้พิสูจน์ปรากฏการณ์นี้ด้วยตาตัวเอง ส่วนใครที่เคยอ่านแล้ว...เราขอทำให้คุณลองเปิดอ่านมันอีกครั้ง เพราะความลับบางอย่าง ยิ่งอ่านซ้ำ ยิ่งทรงพลัง

โปรดเตรียมใจให้พร้อม...เพราะโลกใบเดิมที่คุณเคยรู้จักกำลังจะเปลี่ยนไปอีกรอบ

words

หมายเหตุผู้แปล

ด้วยความสามารถของแดน บราวน์ ผู้เขียนหนังสือเรื่อง *The Da Vinci Code* ซึ่งใช้ชื่อภาษาไทยสอดคล้องกับชื่อเรื่องเดิมไว้ว่ารหัสลับดา วินชี การวางพล็อตเรื่องซึ่งเมื่อผู้อ่านอ่านไปถึงหน้าสุดท้าย ก็คงจะเห็นด้วยกับผู้แปลว่า แบบยลึกลับยิ่ง และชวนให้ติดตามเพียงไร ทั้งหมดนี้สืบเนื่องมาจากความสนใจและพื้นฐานการเรียนรู้ของแดน บราวน์ เอง ตลอดจนการค้นคว้าอย่างละเอียดลึกซึ้ง จนบางที่ผู้อ่านก็อาจเผลอตลึงไปว่านี่คือเรื่องแต่ง

แดน บราวน์ รู้ว่าความลับเป็นเรื่องที่คนอ่านจะรู้สึกสนุกในการติดตาม เขาจึงเลือกประเด็นของเรื่องจากสิ่งที่เคยเป็นเพียงคำเล่าลือและตำนานมาตลอดหลายต่อหลายศตวรรษ โดยเริ่มต้นมาตั้งแต่ความลึกลับที่ซ่อนอยู่ในภาพเขียนของ เลโอนาร์โด ดา วินชี และบังเอิญว่าเป็นความลับที่เกี่ยวข้องไปถึงเรื่องศาสนา เคยมีสื่อมวลชนถามเขาว่า เรื่องที่เขาเขียนเป็นเรื่องที่อาจสร้างความขัดแย้งได้ เขาไม่กลัวการต่อต้านหรืออย่างไร เขาให้เหตุผลว่า ความลับที่เขาเอามาเปิดเผยในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ซบเซบกันมาหลายศตวรรษ ตามที่กล่าวแล้ว ไม่ใช่เรื่องที่เขาสร้างขึ้นใหม่ แม้เขาจะยอมรับว่าอาจจะเป็นครั้งแรกที่ความลับที่ว่าถูกเปิดเผยในรูปแบบของนวนิยายตื่นเต้นเร้าใจ แต่ประเด็นนั้นไม่ใช่เรื่องใหม่เลย

แดน บราวน์ ใช้ข้อเท็จจริงในเรื่องเกี่ยวกับภาพเขียน สถานที่ เอกสารประวัติศาสตร์ และองค์กรต่างๆ เป็นส่วนประกอบในงานเขียนของเขา ซึ่งเป็นข้อดีที่ทำให้ผู้อ่านได้ศึกษาและเรียนรู้ไปด้วย นวนิยายเรื่องนี้จึงไม่ใช่เพียงเรื่องลึกลับสนุกสนานปกติ แต่แทรกข้อมูลที่เป็นความรู้ที่เชื่อถือได้ ทุกเรื่องเป็นความสนใจเฉพาะตนของแดน บราวน์ เอง ไม่ว่าในเรื่องของรหัสลับ สัญลักษณ์ต่างๆ ศิลปะ ประวัติศาสตร์ ฯลฯ และที่สำคัญคือเรื่องของสมาคมลับต่างๆ ที่มีอยู่ในโลก มีข่าวว่า หนังสือเล่มใหม่ที่กำลังเขียนก็จะเกี่ยวกับสมาคมลับที่เป็นความสนใจของเขานั่นเอง

ในการแปลหนังสือเล่มนี้มีบางสิ่งที่ต้องขออนุญาตชี้แจง ดังนี้

1. ในจุดที่ผู้เขียนใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาฝรั่งเศส สเปน และอิตาลี ผู้แปลได้เขียนทับศัพท์เป็นภาษาไทย แล้ววงเล็บคำแปลภาษาไทยไว้ต่อเนื่องกัน

2. เนื่องจากผู้เขียนใช้หลักทางนิรุกติศาสตร์กล่าวถึงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อเปรียบเทียบในบางจุด ผู้แปลได้ใส่คำภาษาอังกฤษเอาไว้ด้วย พร้อมกับคำแปลและข้อความที่เป็นรหัส ก็ได้ใส่ภาษาอังกฤษไว้ด้วย เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับการถอดรหัส

3. บทร้อยกรองในเรื่อง ซึ่งเป็นร้อยกรองปริศนา ผู้เขียนเขียนด้วยรูปแบบฉันทลักษณ์ของโคลงภาษาอังกฤษที่เรียกว่า **iambic pentameter** ซึ่งพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมใช้ว่า **มาตราไอแอมบ์ห้าฉก** และผู้แปลได้ใช้คำนี้ในงานแปลเล่มนี้ด้วย ในการแปลบทร้อยกรองเป็นภาษาไทย ผู้แปลใช้ฉันทลักษณ์แบบกลอนแปด โดยพยายามเก็บความแต่ละบาทให้ได้ตามใจความในภาษาอังกฤษ หากผู้อ่านอ่านแล้วเกิดอึดอัดขัดข้อง ก็ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้

4. เนื่องจากเรื่องนี้เน้นไปที่สัญลักษณ์ต่างๆ คำหลายคำที่ผู้เขียนเลือกใช้มีความหมายของสัญลักษณ์แทรกอยู่ เมื่อต้องถอดเป็นภาษาไทย เพื่อรักษาให้มีความหมายของสัญลักษณ์ บางครั้งต้องเลี่ยงไปใช้คำที่อาจไม่ใช่ความหมายจริงที่เห็นได้ชัดเจนนคือ **rosewood** ซึ่งถ้าเทียบเป็นภาษาไทยให้ถูกต้องคือ **ไม้ประดู่** หรือ **ไม้ชิงชัน** ผู้แปลขอใช้คำว่า **ไม้กุหลาบ** เพื่อรักษาความหมายทางสัญลักษณ์ของกุหลาบตามที่ผู้เขียนต้องการ

5. **The Knights Templar** ผู้แปลได้ถอดเป็นภาษาไทยว่า **อัศวินนักรบ** แม้อาจจะไม่ตรงนัก แต่เนื่องจาก Templars เป็นนักรบในกองทัพศาสนาที่มีกำเนิดมาตั้งแต่สมัยสงครามครูเสด จึงขออนุญาตใช้ความเป็นนักรบมาถอดเป็นชื่อในภาษาไทย The Knights Templar ในภายหลังได้รวมตัวกันคล้ายสมาคมลับสมาคมหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์โยงใยใกล้ชิดกับสมาคมลับเมซันส์ (Masons) ซึ่งถือกำเนิดมาจากช่างอิฐ หรือช่างก่อสร้างบ้านหินในอดีต และเป็นสมาคมลับที่มีอายุยาวนานมาจนปัจจุบัน

งานแปลหนังสือเรื่อง *The Da Vinci Code* นี้ ต้องเรียกว่าใช้ความพยายามค่อนข้างสูง เพราะต้องค้นคว้าไประหว่างการแปลเพื่อรักษาข้อมูลและความหมายให้ตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ เพื่อนคนหนึ่งที่มีโอกาสได้อ่านหนังสือเล่มนี้

บอกว่า แदन บราวน์ ช่างสรรหาถ้อยคำมาใช้ บางครั้งก็เป็นคำที่ยากจนไร้เหตุผล
ทีเดียว แต่แม้จะใช้ความพยายามถึงขนาดนั้น ประกอบกับได้บรรณาธิการ
ผู้ทำงานด้วยความตั้งใจและประณีตถึงสองท่าน ตลอดจนความละเอียดลออของ
ผู้ช่วยบรรณาธิการและซัพเอดิเตอร์ ก็ยังอาจมีความผิดพลาดอันรู้เท่าไม่ถึงการณ์
เกิดขึ้นได้ ด้วยสิ่งที่ต้องเรียนรู้และค้นคว้าในระยะเวลาอันสั้นย่อมไม่ลึกซึ่งครบถ้วน
เท่าผู้เชี่ยวชาญ และย่อมไม่ลึกซึ่งเท่าเจ้าของภาษา แต่ก็ยืนยันว่าเป็นงานแปลที่ใช้
ความพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ให้เกิดความผิดพลาด หากมีความผิดพลาดใดๆ
ที่เกิดจากการแปลหรือเกิดจากข้อมูลในการค้นคว้าไม่กระจ่างพอ ผู้แปลยินดียอมรับ
และหากมีผู้รู้กรุณาชี้แนะ ก็จะเป็นประโยชน์ในการแก้ไขต่อไป

โปรดติดตามอ่านนวนิยายลึกลับของแदन บราวน์ เล่มอื่นๆ จากทาง
สำนักพิมพ์นะคะ

ข้อเท็จจริง :

เดอะไฟรเออร์ออฟไซออน - สมาคมลับแห่งหนึ่งในยุโรป ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 1099 - คือองค์กรที่มีอยู่จริง ปี 1975 หอสมุดแห่งชาติในปารีสค้นพบแผ่นหนังจารึกที่รู้จักกันในชื่อ *เลส์โดสซีเยส์เซอเกรส์ (เอกสารลับ)* ระบุชื่อสมาชิกจำนวนมากของเดอะไฟรเออร์ออฟไซออน รวมทั้งเซอร์ไอแซก นิวตัน¹, บอตตีเชลลี², วิกเตอร์ อูโก³ และเลโอนาร์โด ดา วินชี⁴

สาขานิกายแห่งวาติกันที่รู้จักกันในนามโอปัสเดอี เป็นนิกายคาทอลิกซึ่งเคร่งครัดยิ่ง จนกลายเป็นหัวข้อขัดแย้งในช่วงไม่นานมานี้ ด้วยมีรายงานว่ามีการล้างสมอง การใช้อำนาจบังคับ และการปฏิบัติซึ่งอันตรายยิ่งที่เรียกว่า “การบำเพ็ญทุกรกิริยา” โอปัสเดอีเพิ่งก่อสร้างอาคารสำนักงานใหญ่แห่งโลกเสรีจสมบูรณที่เลขที่ 243 ถนนแลกซิงตัน ในนครนิวยอร์ก ด้วยวงเงิน 47 ล้านดอลลาร์

ผลงานทางศิลปะ สถาปัตยกรรม เอกสาร และพิธีกรรมลับต่างๆ ที่บรรยายไว้ในนวนิยายเล่มนี้ถูกต้องตามความเป็นจริงทั้งสิ้น

¹ Sir Isaac Newton (1642 - 1727) นักฟิสิกส์และนักคณิตศาสตร์ชาวอังกฤษ

² Sandro Botticelli (1445 - 1510) จิตรกรชาวอิตาลี

³ Victor Marie Hugo (1802 - 1885) กวี นักประพันธ์ นักแต่งบทละครชาวฝรั่งเศส

⁴ Leonardo da Vinci (1452 - 1519) จิตรกร ประติมากร สถาปนิก นักดนตรี วิศวกร นักคณิตศาสตร์ และนักวิทยาศาสตร์ชาวอิตาลี

บทนำ

พิพิธภัณฑสถานลูฟร์ ปารีส 22.46 น.

นาคส์ โซนิแยร์ ภักธารักษ์ชื่อดัง เร่งฝีเท้าผ่านทางเดินใต้เพดานโค้งของแกรนด์แกลเลอรี¹ ในพิพิธภัณฑสถาน เธอพุ่งตรงไปยังภาพเขียนที่อยู่ใกล้สายตาที่สุด เป็นภาพของคาราวัวโจ² ชายชราวัยเจ็ดสิบหกนัยกรอบท้องของภาพ ดึงผลงานระดับมาสเตอร์พีซเข้าหาตัวจนมันเลื่อนหลุดจากผนัง แล้วโซนิแยร์ก็ล้มหงายหลังลงไปกองอยู่เบื้องล่างผืนผ้าใบ

เป็นดังที่เขาคาดไว้ ประตูลิเกิ้ลเลื่อนลงมาเสียงดังกึกก้องใกล้ๆ นั้นปิดกั้นทางเข้าสู่ห้องภายใน พื้นปาร์เกต์ลั่นสะเทือน ได้ยินเสียงสัญญาณเตือนภัยดังอยู่ไกลๆ

ภักธารักษ์นอนนิ่งอยู่ชั่วขณะ สูดลมหายใจเอือกใหญ่ ครุ่นคิดพิจารณา *ฉันยังมีชีวิตอยู่ที่นี่* เขาคลานออกจากใต้ผืนผ้าใบ และสอดส่ายสายตามองหาที่หลบซ่อนไปทั่วพื้นห้องโล่งกว้างนั้น

เสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ตัวจนหลุก “อย่าขยับ”

ภักธารักษ์ตัวแข็งอยู่ในท่าคลาน ค่อยๆ หันไปมอง

ทางออกไปเพียงสิบห้าเมตร เบื้องนอกประตูลิเกิ้ลที่เลื่อนลงมาปิดกั้นไว้เงาดำใหญ่โตของผู้จ้องจ้องผ่านลูกกรงเหล็กเข้ามา เขาเป็นคนที่ร่างสูงใหญ่ ผิวซีดขาวเหมือนคนตาย ผมสีเทาหรือมแซมหมื่น ม่านตาเป็นสีชมพูกับบุรุษม่านตาสีแดงคล้ำ เจ้าคนเผือกควักปืนออกมาจากเสื้อคลุม เล็งลากล้องผ่านลูกกรงเหล็กตรงมาที่ภักธารักษ์ “แกไม่น่าวิ่งหนีมาเลย” ลำเนียงพูดของเขาจับที่มาไม่ถนัด “เออละ บอกมว่ามันอยู่ไหน”

¹ Grand Gallery บริเวณที่รวมงานศิลปะอิตาลีช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 13 - 15 รวมพื้นที่แสดงภาพยาวถึงสี่ร้อยเมตร

² Michelangelo da Caravaggio (1573 - 1610) จิตรกรชาวอิตาลี

“ฉันบอกไปแล้ว” ภณฑารักษ์พูดตะกุกตะกัก คุณเขานิ่งอยู่บนพื้น
เกลโลหรืออย่างหมดหนทาง “ว่าฉันไม่รู้ว่าจะพูดถึงอะไร!”

“โกหก” ชายคนนั้นยืนจ้องเขานิ่งซึ้ง มีแต่แวตาทะเหมื่อนผีเท่านั้นที่เด่นระริก
“แกและเหล่าภราดรของแกครอบครองสิ่งที่ไม่ใช่ของแก”

อะดรีนาลินหลังไปทั่วตัวภณฑารักษ์ มันรู้เรื่องนี้ได้อย่างไรกัน

“คินนี่ผู้พิทักษ์อันชอบธรรมจะกลับคิน บอกร่ว่าซ่อนอยู่ที่ไหน ถ้ารักชีวิต
ละก็” ชายคนนั้นลดระดับกระบอกปืนเล็งตรงศีรษะภณฑารักษ์ “แกยืนดีจะตาย
เพราะความลับนี้หรือไง”

โซนิแยร์แทบไม่หายใจ

ชายคนนั้นเอียงศีรษะชำเลื่องดูลำกล้องปืน

โซนิแยร์ยกมือทั้งสองขึ้นเป็นเชิงยินยอม “เดี๋ยว” เขาพูดซ้ำๆ “ฉันจะ
ยอมบอกทุกอย่างที่แกต้องการ” ภณฑารักษ์กล่าวต่ออย่างตึงอึดตั้งใจ เป็นถ้อยคำ
โกหกเดิมๆ ที่เขาชักซ้อมมาแล้วหลายครั้ง...แต่แต่ละครั้งก็ได้แต่ภาวนาว่าคงไม่จำเป็น
ต้องพูด

พอภณฑารักษ์บอกหมดแล้ว ผู้จู่โจมก็ยิ้มอย่างพึงใจ “ใช่ ตรงกันกับ
ที่คนอื่น ๆ บอกซ้ำ”

โซนิแยร์ขลุ่ยชัน คนอื่น ๆ รั

“ข้าพบตัวหมดแล้ว” ชายร่างใหญ่เอ่ย “ทั้งสามคนเลย ทุกคนยืนยัน
แบบเดียวกับที่แกบอก”

เป็นไปได้! ตัวตนที่แท้จริงของโซนิแยร์ก็เหมือนกับตัวตนของเซเนโซธ
(ทหารเสือ) ทั้งสาม คือแทบจะมีความศักดิ์สิทธิ์เท่าๆ กับความลับแห่งยุคโบราณ
ที่พวกเขาพร้อมกันคุ้มครองไว้ ตอนนั้นโซนิแยร์เชื่อแล้วว่าเซเนโซธของเขาได้
กระทำตามแบบแผนโดยเคร่งครัด คือบอกเรื่องเท็จเรื่องเดียวกับเขาก่อนตาย
นี่เป็นส่วนหนึ่งของสัญญา

ผู้จู่โจมยกปืนขึ้นเล็งใหม่ “พอแกตายแล้ว ก็จะมีข้าเพียงคนเดียวที่รู้
ความจริง”

ความจริง ชั่วขณะนั้นภณฑารักษ์รู้สึกผวากับสิ่งที่เกิดขึ้น ถ้าฉันตาย
ความจริงก็จะสูญสิ้นตลอดกาล เขาพยายามตะกายหาที่หลบซ่อนโดยสัญชาตญาณ

เสียงปืนดังก้อง ภณฑารักษ์รู้สึกถึงความร้อนวูบขณะที่ถูกปืนฝังเข้าที่ท้อง
เขาล้มคว่ำ...กระเือกกระสนต่อสู่กับความเจ็บปวด โซนิแยร์พลิกตัวซ้ำๆ จ้องมอง
ผู้จู่โจมผ่านลูกกรงเหล็ก

ชายคนนั้นกำลังเล็งปืนมาที่ศีรษะของเขาหวังพิฆาต

โซนิแยร์ปิดเปลือกตา ความคิดวิ่งวนระหว่างความกลัวถึงขีดสุดกับความ
เสียดาย

เสียงกรีกของลำกล้องที่ว่างเปล่าสะท้อนก้องไปทั่วทางเดินโง่ๆ นั้น

ภณทาร์กซ์ลืมตาขึ้นทันใด

ชายคนนั้นก้มมองอาวุธของตนเอง ทำทางเหมือนเกือบจะพึงใจ เขาขยับ
ลูกโม้ แต่แล้วก็มึนๆ เหมือนจะตัดสินใจใหม่ ยิ้มเย้ยเมื่อมองดูบริเวณท้องของ
โซนิแยร์ “งานของข้าที่นี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว”

ภณทาร์กซ์ก้มลงมองกระดูกกระดูกที่เจาะทะลุผ่านเสื้อเชิ้ตลินินสีขาของตน
เห็นรอยเลือดเป็นดวงเล็กๆ ต่มาจากกระดูกซี่โครงสองสามนิ้ว กระเพาะอาหารนั้น
กระดูกสันหลังลาดจากหัวใจไปหน่อย ด้วยประสบการณ์ที่เคยผ่านลาแการ์ดเชรี³
มาแล้ว ภณทาร์กซ์เคยพบเห็นการตายที่น่าสยดสยองคล้ายอย่างนี้มาก่อน เขาจะ
ยังคงมีชีวิตอยู่ต่ออีกสักสิบห้า นาที เพราะกรดในกระเพาะจะค่อยๆ ซึมเข้าไป
ในโพรงอก ปลดปล่อยพิษให้ซึมอย่างช้าๆ อยู่ภายใน

“ความเจ็บปวดเป็นเรื่องดีนะมองซิเฮอร์” ชายคนนั้นกล่าว

แล้วเขาก็จากไป

เมื่ออยู่คนเดียว ฌาคส์ โซนิแยร์ หันไปมองทางประตูเหล็กอีกครั้ง
เขาถูกขังเสียแล้ว ประตูจะเปิดไม่ออกเป็นเวลานานอย่างน้อยสิบนาที กว่าใครๆ
จะเข้ามาหาเขาได้ เขาก็คงตายแล้ว แม้กระนั้นความกลัวที่กำลังอาบอยู่ทั่วร่างเขา
กลับเป็นความกลัวที่ห่างไกลจากความตายของเขาเองเหลือเกิน

ฉันต้องส่งความลับนี้ต่อ

เขาชวนกายลุกขึ้น นึกเห็นภาพสามภราดรที่ถูกฆาตกรรม นึกถึงภราดร
รุ่นก่อนๆ ซึ่งเคยทำหน้าที่มาก่อน...นึกถึงภาระหน้าที่ที่ทุกคนได้รับมอบหมาย

สายโซ่แห่งความรู้ที่ไม่มีวันสลาย

ถึงตอนนี้เขารู้ได้ทันใจว่า ไม่ว่าจะระมัดระวังอย่างดีเพียงใด...ไม่ว่าจะมี
เครื่องมือป้องกันอย่างไร...ฌาคส์ โซนิแยร์ ก็เป็นเพียงตัวเชื่อมเดียวที่ยังเหลืออยู่
ผู้พิทักษ์เพียงหนึ่งเดียวของหนึ่งในความลับที่ทรงพลังที่สุดเท่าที่เคยมีมา

เขายืนกายยืขึ้นขึ้น ทั้งๆ ที่สิ้นไปทั้งตัว

ต้องหาวิธีการอย่างไรก็ได้...

เขาถูกขังอยู่ในแกรนด์แกลเลอรีนี้ และมีคนเพียงคนเดียวในโลกนี้ที่เขาจะ

³ La Guerre d'Algérie สงครามประกาศเอกราชแอลจีเรีย ปี 1954 - 1962 เมื่อชาวแอลจีเรียกลุ่มหนึ่ง
ลุกฮือขึ้นต่อสู้เพื่อถอนตัวออกจากฝรั่งเศส

ส่งมอบเพลิงต่อได้ โซนิแยร์จ้องมองที่กำแพงซึ่งกลายเป็นคุกอันมั่งคั่งของเขา
ภาพเขียนที่มีชื่อเสียงที่สุดของโลกสะสมอยู่ที่นี่ ทุกภาพดูเหมือนจะยิ้มให้เขา
เหมือนเกลอเก่า

เขาสะดุ้งด้วยความเจ็บปวด รวบรวมพลังกำลังและความสามารถ เขารู้ดีว่า
งานอันหนักหนาที่รอคอยเขาอยู่นั้นต้องใช้เวลาทุก ๆ วินาทีของชีวิตที่ยังคงเหลือ

1

โรเบิร์ต แลงดอน ค่อยๆ ลืมตาตื่น

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในความมืด – เป็นเสียงพรวๆ และไม่คุ้นเคย เขาลำหา
คอมพิวเตอร์ข้างเตียงแล้วเปิดไฟ ซ้ำเล็งมองไปรอบห้องนอนที่ตกแต่งสไตล์เรอเนซองซ์
หรูหรา เครื่องเรือนสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ผนังเป็นภาพเขียนด้วยมือแบบ
เฟรสโก¹ กับเตียงสี่เสาไม้มะฮอกกานีขนาดมหึมา

ฉันอยู่ที่ไหนวะนี่

เลือดคลุมอาบนํ้าผ้าแจ็กการ์ดที่แขวนอยู่ตรงเสาเตียงปักอักษรอ่านว่า **โรงแรม**

ริตซ์ ปารีส

แล้วมันหมอกในสมองของเขาก็เริ่มคลาย

แลงดอนยกหูโทรศัพท์ขึ้นรับ “ฮัลโล”

“มองซิเออร์แลงดอนใช้ไหมครับ” เสียงผู้ชายพูด “หวังว่ากระผมไม่ได้ปลุก
ท่านนะครับ”

ด้วยความง่วงงุน แลงดอนหันไปมองนาฬิกาข้างเตียง 0.32 น. เขาเพิ่งหลับ
ไปได้ชั่วโมงเดียว แต่หลับสนิทเป็นตาย

“กระผมกงเจียร์จครับ มองซิเออร์ ต้องขออภัยอย่างยิ่งที่รบกวนท่าน
แต่ท่านมีแขกนะครับ เขายืนยันว่าเป็นเรื่องด่วน”

แลงดอนยังรู้สึกงงงัน **แฮกรี** นายนตาของเขาจับปล้นที่แผ่นปลิวยับยู่ยี่
ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

¹ Fresco ภาพปูนเปียกที่วาดบนผนังปูนที่ยังเปียกอยู่

มหาวิทยาลัยอเมริกาแห่งปารีส

ภูมิใจเสนอ

คำคืนหนึ่งกับโรเบิร์ต แลงดอน

ศาสตราจารย์ด้านศาสนวิทยาสัญลักษณ์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

แลงดอนคราง การบรรยายในคำคืนนี้ – การฉายสไลด์เกี่ยวกับสัญลักษณ์เพเกินที่ซ่อนอยู่ในศิลปะแห่งโบสถ์ชาร์ตร์ – คงไปทำให้กลุ่มผู้ฟังที่ไม่เชื่ออะไรมากมายไม่พอใจ น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดที่ผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาบางคนตามเขามาถึงที่พักเพื่อหาทางเอาชนะคะแนนให้ได้

“เสียใจนะ” แลงดอนกล่าว “แต่ผมเพลียมาก แล้วก็...”

“เมล์ มองซิเออร์ (แต่ว่ามองซิเออร์ครับ)” กงเซียร์จเน้นเสียง แล้วลดเสียงลงกระซิบอย่างร่อนรน “แขกของท่านเป็นคนสำคัญนะครับ”

แลงดอนแทบไม่สงสัย หนังสือที่เขาเขียนเกี่ยวกับภาพเขียนทางศาสนาและสัญลักษณ์แห่งลัทธิทำให้เขาโด่งดังในโลกแห่งศิลปะโดยไม่เต็มใจ และเมื่อปีกลาย ชื่อเสียงของแลงดอนก็เพิ่มขึ้นเป็นร้อยเท่า หลังจากเข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่วาทิกันซึ่งถูกเผยแพร่ออกไปในวงกว้าง ตั้งแต่นั้นมา นักประวัติศาสตร์ที่เห็นตนเองสำคัญและพวกคลั่งงานศิลปะก็หลั่งไหลมาที่ประตูบ้านเขาไม่ขาดสาย

“ถ้าคุณจะกรุณา” แลงดอนกล่าว พยายามจะสุภาพที่สุด “ขอชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของคุณคนนั้นไว้ แล้วช่วยบอกเขาด้วยว่าผมจะพยายามโทรไปหาก่อนออกจากปารีสวันอังคารนี้ ขอขอบคุณ” เขาวางหูก่อนจะได้ยินเสียงประทุงจากกงเซียร์จ

แลงดอนลุกขึ้นนั่ง ขมวดคิ้วมองดูคู่มือสำหรับแขกที่มาพักซึ่งวางอยู่ข้างเตียง ข้อความบนปกเด่นหราว่า **หัตถ์สหายดุจทหารกในนครแห่งแสงไฟ** **สุนิทรามณเฑียรที่รีตซ์ ปารีส** เขาหันไปมองกระจกเงาสูงจรดเพดานอีกด้านของห้องนอนด้วยความอ่อนเพลีย ไอ้เจ้าคนที่จ้องเขากลั้มมาในกระจกมันคนแปลกหน้าชัดๆ – ดูไร้เรี่ยวแรงและหัวหูรุงรัง

แกจำเป็นต้องพักร้อนเสียแล้ว โรเบิร์ต

ภาระของปีที่ผ่านมามีอาจจะหนักหนาสาหัสหนัก หากเขาก็ไม่พอใจที่ได้เห็นมันฟุ้งออกมาในกระจก นัยน์ตาสีฟ้าคมกริบของเขาคืนนี้ดูหม่นมัวและอ่อนล้า เคราครึ้มๆ ขึ้นเต็มบริเวณขากรรไกรแข็งแกร่งและคางที่มีรอยหยัก ผมรอบขมับซักจะเป็นสีเทามากขึ้นทุกที แกมยังลามประปรายไปทั่วผมดำเส้นใหญ่ดกหนาของเขา แม้เพื่อนร่วมงานผู้หึงพากันยืนยันว่าผมคงช่วยเน้นให้เขาดู

คงแก่เรียนดี แต่แสงตอนไม่ปริ่ม

นี่ถ้าบอสตันแมกซีนเห็นหน้าฉันตอนนี้จะก็

เดือนก่อน แสงตอนขัดเขินนักเมื่อนิยายสารบอสตันแมกซีนระบุว่าเขาเป็นหนึ่งในสิบบุคคลผู้นำที่ที่สุดของบอสตัน - เป็นการยกย่องที่น่าเคลือบแคลงแถมยังทำให้เขาโดนเพื่อนร่วมงานในฮาร์วาร์ดล้อเลียนไม่เลิกรา คินนี่ ขณะอยู่ห่างจากบ้านเกือบสามพันไมล์ การยกย่องครั้งนี้ยังตามมาตลอดหลอนเพราะระหว่างการบรรยายที่เพิ่งผ่านไป

“ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลายคะ...” เจ้าภาพประกาศต่อหน้าผู้เข้าร่วมฟังเต็มห้องปาวีญิงโคเฟินของมหาวิทยาลัยอเมริกาแห่งปารีส “แขกรับเชิญของเราคินนี่คงไม่จำเป็นต้องแนะนำมากนัก เขาคือผู้เขียนหนังสือหลายต่อหลายเล่ม เช่น เดอะซิมโบไลซ์ออฟซีเคร็ตเชกต์ส (สัญลักษณ์แห่งลัทธิลับ), ดิอาร์ตออฟดิอีลลูมินาติ (ศิลปะแห่งกลุ่มอีลลูมินาติ), เดอะลอสต์เลงแกวออฟไอดีโอแกรมส์ (ภาษาแห่งอักขระที่ลึกลับ) และเมื่อดิฉันกล่าวว่าเขาเขียนหนังสือเกี่ยวกับการศึกษาภาพสัญลักษณ์ทางศาสนา ก็หมายความว่าตรงตามนั้นจริงๆ พวกคุณส่วนใหญ่ใช้ตำราของเขาเรียนอยู่”

นักศึกษาที่รวมอยู่ในกลุ่มคนที่นั่งฟังพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“คินนี่ดิฉันตั้งใจจะแนะนำท่านผู้นี้ด้วยการอ่านประวัติที่น่าประทับใจของท่านแต่ทว่า...” เธอชำเลืองมองแสงตอนซึ่งนั่งอยู่บนเวทีด้วยท่าที่หยอกเย้า “สมาชิกผู้เข้าฟังท่านหนึ่งเพิ่งส่งสิ่งที่น่าสนใจกว่าให้ดิฉัน เราจะเรียกว่าอะไรดีนะ...การแนะนำอันน่าทึ่งดีไหม”

เธอซุนิยายสารบอสตันแมกซีนขึ้น

แสงตอนก้มหน้าจูด เธอไปได้มันมาจากไหนวะนี่

เจ้าภาพเริ่มอ่านข้อความที่เลือกไว้จากบทความที่เง่ามนั้น และแสงตอนรู้สึกลัวตัวเองจมลงๆ ไปบนเก้าอี้ที่นั่งอยู่ สามสิบวินาทีถัดมากลุ่มผู้เข้าฟังก็ยิ้มกริ่มกันไปทั่วและผู้หญิงคนนั้นไม่มีทีท่าจะหยุดอ่าน “และการที่คุณแสงตอนปฏิเสธที่จะเปิดเผยบทบาทสุดพิเศษของเขาในเรื่องภายในวาทิกันเมื่อปีที่แล้ว คงทำให้เขาได้แต้มจากเครื่องวัดความน่าเชื่อถือของเราแน่ทีเดียวค่ะ” เจ้าภาพหญิงยังกระตุ้นความสนใจของกลุ่มผู้ฟัง “คุณคงอยากฟังต่อใช่ไหมคะ”

กลุ่มผู้ฟังปรบมือ

ใครก็ได้ทำให้แม่คุณหยุดที แสงตอนภาวนาเมื่อเห็นเธอกลับไปอ่านบทความนั้นต่อ

“แม้ศาสตราจารย์แสงตอนอาจจะเรียกไม่ได้ว่าหล่อล่ำอย่างพวกหนุ่มๆ

ที่ได้รับเลือกบางคน หากนักวิชาการวัยสี่สิบเศษท่านนี้กลับมีเสน่ห์ในแบบฉบับของนักวิชาการมากกว่า บุคลิกทำที่ที่น่าประทับใจของท่านยิ่งน่าทึ่งขึ้นเมื่อประกอบกับลุ่มเสียงทุ้มต่ำพิเศษที่นักศึกษาสาว ๆ เรียกว่า “ซ็อกโกแลตสำหรับหนู”

เสียงหัวเราะก้องไปทั้งห้อง

แสงดอนผืนยิ้มออกมาอย่างประหลาด เขารู้ว่าเดี๋ยวก็จะถึงบรรทัดที่น่าขบขันเกี่ยวกับ “แฮร์ริสัน พอร์ด ในชุดผ้าขนสัตว์ยี่ห้อแฮร์ริส” และเพราะคำคินนี้ เขาคิดว่าในที่สุดก็ได้เวลาปลดปล่อยที่จะสวมใส่ชุดผ้าขนสัตว์ยี่ห้อแฮร์ริสกับเสื้อคอเต่ายี่ห้อเบอร์เบอร์อีกครั้งเสียที เขาจึงตัดสินใจเข้าไปยึดสถานการณ์

“ขอบคุณครับโมนิค” แลงดอนกล่าว ยืนขึ้นก่อนเวลา และเบียดเธอออกไปจากโพเดียม “บอสตันแมกกาซีนมีพรสวรรค์ในการแต่งเรื่องจริง ๆ ครับ” เขาหันไปหาผู้เข้าฟังพร้อมถอนใจอย่างชัดเจน “ถ้าผมจับได้ว่าคุณคนไหนเป็นคนหาบทความชิ้นนี้มาละก็ ผมจะขอให้สถานกงสุลถอนวีซ่าคุณเลยเชียะว”

กลุ่มผู้ฟังหัวเราะครืน

“เอาละครับ คุณ ๆ ทั้งหมด ก็อย่างที่ทราบกันแล้ว ผมมาอยู่ที่นั่นในคืนนี้เพื่อพูดคุยเรื่องพลังแห่งสัญลักษณ์...”

เสียงโทรศัพท์ในห้องพักของแลงดอนดังก้องขึ้นมาท่ามกลางความเงียบอีกครั้ง

เขารางด้วยความรำคาญใจแล้วยกหูขึ้น “ครับ”

เป็นกงซีเยร์จตามคาด “คุณแลงดอนครับ กระผมต้องขอประทานโทษอีกครั้ง กระผมโทร.มาเพื่อรายงานข่าวของทนายกำลังขึ้นไปในห้องท่านแล้วครับ กระผมจึงคิดว่าต้องแจ้งให้ท่านทราบเสียก่อน”

ถึงตอนนี้แลงดอนก็ตื่นเต็มที่แล้ว “คุณส่งใครก็ไม่รู้มาหึงผมนี่นะ”

“ต้องขอประทานโทษครับ มองซิเออร์ แต่ผู้ชายอย่างเขาคืนนี้...กระผมไม่หาญกล้าไปหยุดยั้งเขาคครับ”

“เขาเป็นใครกันแน่”

แต่กงซีเยร์จวางหูไปแล้ว

เกือบในทันทีนั่นเอง เสียงทุบประตูห้องของแลงดอนก็ดังขึ้น

ด้วยความสับสน แลงดอนเลื่อนตัวลงจากเตียง ปลายเท้าสัมผัสพรมขาวองเนอริหนานุ่ม เขาสวมเสื้อคลุมอาบนํ้าของโรงแรมแล้วตรงไปที่ประตู “ใครครับ”

“คุณแลงดอนหรือครับ ผมจำเป็นต้องพูดกับคุณ” ภาษาอังกฤษของชายคนนี้มีสำเนียงแบบคนฝรั่งเศส กระซอกเนียนขาดแบบคนมีอำนาจ “ผมชื่อ

ร้อยตำรวจโท เจโรม กอลเยต์ จากหน่วยตำรวจสอบสวนกลาง”

แลงดอนชะงัก ตำรวจสอบสวนรี เดเซเปเซ (DCPJ) ถ้าเทียบง่าย ๆ ก็เท่ากับเอฟบีไอของสหรัฐเวลานั้นแหละ

แลงดอนเปิดประตูให้กว้างออกไปอีกนิด โดยยังปล่อยให้โซ่กลอนค้ำคางอยู่ ใบหน้าที่จ้องมายังเขาตอบและซุบซิด ร่างของเขาพอมเพริยผิวดปกติ แต่งกายด้วยเครื่องแบบสีน้ำเงินที่ดูเป็นทางการ

“ขอผมเข้าไปหน่อยได้ไหม” นักสืบถาม

แลงดอนลั้งเล รู้สึกอึดอัดขณะดวงตาเหลืองซีดของชายแปลกหน้ามองเขาอย่างสำรวจตรวจตรา “นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“กาปีเตน (ผู้กอง) ของผมอยากขอใช้ความสามารถพิเศษของคุณช่วยเป็นการส่วนตัวหน่อย”

“ตอนนี้นะรี” แลงดอนแย้ง “นี่มันเลยสองยามไปแล้วนะ”

“ตามกำหนดคุณมีนัดกับภัณฑารักษ์ของพิพิธภัณฑ์ลูฟร์คืนนี้ ถูกต้องไหมครับ”

แลงดอนรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันใด เขากับฌาคส์ โซนิแยร์ ภัณฑารักษ์ ผู้ที่ใคร ๆ นับถือมีนัดดื่มกันคืนนี้หลังการบรรยายของแลงดอน แต่โซนิแยร์ไม่ปรากฏกาย “ใช้ครับ คุณทราบได้อย่างไรละนี่”

“เราพบชื่อคุณในสมุดนัดหมายประจำวันของเขา”

“หวังว่าคงไม่มีอะไรผิดปกตินะครับ”

นักสืบถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วยืนภาพถ่ายโพลารอยด์ผ่านช่องประตูที่เปิดไว้ แคบ ๆ

พอแลงดอนเห็นภาพถ่ายนั้น ร่างของเขาก็แข็งทื่อ

“ภาพนี้ถ่ายเมื่อไม่ถึงชั่วโมงนี้เอง ในพิพิธภัณฑ์ลูฟร์”

ขณะที่แลงดอนจ้องมองภาพอันแปลกพิสดารภาพนั้น ความรู้สึกตกตะลึง และสยดสยองที่เกิดขึ้นตอนแรกก็กลายเป็นความขุ่นเคืองท่วมท้น “ใครเป็นคนทำ!”

“เราหวังว่าคุณอาจช่วยเราหาคำตอบได้ ในเมื่อคุณมีความรู้ด้านศาสตร์ สัญลักษณ์ แถมคุณยังมีนัดจะพบกับเขาด้วย”

แลงดอนจ้องมองภาพนั้น ตอนนี้น้ความตื่นกลัวเริ่มกลบความสยดสยอง ภาพนั้นดูน่าสะพรึงกลัวและแปลกพิสดารเหลือล้น แถมยังส่วความรู้สึก กระวนกระวายคล้ายกับที่เคยรู้สึกมาก่อน ประมาณสักปีเศษ ๆ ที่ผ่านมา แลงดอนได้รับภาพถ่ายผู้เสียชีวิตและคำขอร้องให้ช่วยเหลือทำนองเดียวกันนี้ แล้วยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อมา เขาก็เกือบสิ้นชีวิตในนครรัฐวาติกัน ภาพถ่ายใบนี้

แตกต่างกันสิ้นเชิง แต่มีอะไรบางอย่างในภาพที่มีเค้าเงื่อนคล้ายกันเสียจนรู้สึก
ไม่สบายใจ

นักสืบก้มดูนาฬิกาข้อมือ “กาบิเตน ของผมกำลังคอยอยู่นะครับ”

แสงตอนเกือบไม่ได้ยินที่เขาพูด นัยน์ตายังคงจับจ้องอยู่ที่ภาพ “สัญลักษณ์
ในรูปนี้ แล้วยังท่าทางของร่างของเขามันแปลกมาก...”

“เป็นท่าที่ถูกต้องหรือเปล่าครับ” นักสืบเสนอความคิดเห็น

แสงตอนพยักหน้า รู้สึกหนาวเยือกเมื่อเงยหน้าขึ้น “ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่า
ใครจะทำอย่างนี้กับใครได้”

นักสืบหน้าเครียด “คุณไม่เข้าใจ คุณแสงตอน ที่คุณเห็นในภาพ...”
เขาหยุดไปครู่ “มองซิเอร์โซนิแยร์ทำกับตัวเอง”

2

ห่างไปหนึ่งไมล์ เจ้าคนเผือกร่างหนาฉายาลีลาสเดินเขยกว่านประทุหน้าเข้าสู่อาคารที่พักอาศัยโอ่อ่าที่สร้างด้วยหินทรายสีน้ำตาลแดงริมถนนลาบรูแยร์ เข็มขัดซิลิซ¹ ติดเดือยแหลมที่เขาคาครอบต้นซากดึกดำบรรพ์ไปในเนื้อ หากจิตวิญญาณของเขากลับเรียงร้อยด้วยความปรารถนาที่ได้กระทำการรับใช้พระเจ้า

ความเจ็บปวดเป็นสิ่งดี

นัยน์ตาแดงก่ำกวาดไปรอบโถงต้อนรับเมื่อเข้ามาในตัวอาคาร ไม่มีใครเลย เขาไต่บันไดขึ้นไปเงียบๆ ไม่ต้องการทำให้ใครต่อใครตื่น ประตูห้องนอนของเขาเปิดอ้าอยู่ ที่นั่นห้ามล้อกุกุญแจ เขาก้าวเข้าห้อง ปิดประตูตามหลัง

ห้องนั้นเรียบง่าย - พื้นไม้เนื้อแข็ง ตู้ลิ้นชักไม้สน เสื้อผ้าใบตรงมุมห้อง ทำหน้าที่เป็นเตียงนอนให้เขา เขาเข้ามาเป็นแขกพักที่นั่นสัปดาห์นี้เอง หากหลายปีที่ผ่านมา เขาก็พึงใบุญอยู่ในที่หลบภัยคล้ายคลึงกันในนครนิวยอร์ก

พระเจ้าให้ที่พักและจุดมุ่งหมายในชีวิตแก่ข้า

ที่สุดคืนนี้ลีลาสก็รู้สึกว่าเขาได้เริ่มมีโอกาสดอบแทนแล้ว เขาตรงรี่ไปที่ตู้ลิ้นชัก ค้นหาโทรศัพท์มือถือที่ซุกไว้ในลิ้นชักล่างชั้นมากดหมายเลข

“ว่าไง” เสียงผู้ชายตอบรับ

“ท่านอาจารย์ขอรับ กระผมกลับมาแล้ว”

“พูดมา” เสียงนั้นลึ่ง ฟังเหมือนยินดีที่ได้ยินข่าวจากเขา

“ทั้งสี่คนจบชีวิตแล้วขอรับ เซเนโซซ์สามคน...แล้วก็ตัวบระมุขเองด้วย”

เงียบไปครู่ราวกับกำลังหยุดสวดมนต์ “ฉันเข้าใจว่าเจ้าคงได้ข้อมูลมาแล้ว”

“ทั้งสี่ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกัน”

¹ Cilice ทำด้วยขนอูฐหรือขนม้า

“แล้วเจ้าก็เชื่องนี้”

“ตรงกันขนาดนี้คงไม่ใช่บังเอิญหรือครับ”

เสียงหายใจดังคนตื่นตื่น “วิเศษ ข้าเคยกลัวกว่าชื่อเสียงในการเก็บ
ความลับของกลุ่มภราดรจะมีชัย”

“ปรากฏแห่งความตายเป็นแรงกระตุ้นชั้นเยี่ยมครับ”

“ศิษย์ข้า จงบอกสิ่งที่ข้าพึงรู้มาเถิด”

ลิลาสรู้ว่ข้อมูลที่เขาเค้นได้จากเหยือกกลุ่มนั้นอาจทำให้ตกตะลึงได้
“ท่านอาจารย์ ทั้งสี่ยืนยันว่าเคลฟเดอวูต...หลักศิลาในตำนานนั้นมีอยู่จริงครับ”

เขาได้ยินเสียงสุดท้ายจรร่อนทางปลายสาย สัมผัสได้ถึงความรู้สึก
ตื่นเต้นของท่านอาจารย์ “หลักศิลาอย่างที่เราคาดไว้จริงๆ”

ตามตำนานที่เล่าขานกันมา กลุ่มภราดรได้สร้างสรรค์แผนที่ด้วยศิลา
เคลฟเดอวูต...หรือหลักศิลา - แผนที่ลึกลับซึ่งเปิดเผยที่มันสุดท้ายอันเป็นสถานที่
เก็บความลับอันยิ่งใหญ่สูงสุดของกลุ่มภราดร...ข้อมูลอันทรงพลังยิ่งจนกลุ่ม
ภราดรดำรงอยู่ได้ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อพิทักษ์ความลับนี้

“เมื่อเราเป็นเจ้าของหลักศิลานี้” ท่านอาจารย์กล่าว “เราก็จะเหลืออีก
เพียงก้าวเดียว”

“เราอยู่ใกล้กว่าที่ท่านคิดครับ หลักศิลาอยู่ที่นั่นเอง ในปารีสนี่”

“ปารีสรี ไม่น่าเชื่อ คุณจะตายเกินไป”

ลิลาสรายงานเหตุการณ์ซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นค่าวันนี้...ช่วงเวลาที่ก่อนหมดลมหายใจ
ที่เหยือกทั้งสี่คนของเขาพยายามยึดชีวิตที่ไร้พระเจ้าอย่างสิ้นหวังโดยการบอก
ความลับของพวกเขา แต่ละคนบอกลิลาสตรงกัน - ว่าหลักศิลาถูกซ่อนอย่าง
ชาญฉลาดตรงบริเวณที่เลือกไว้อย่างแนบเนียนภายในโบสถ์โบราณแห่งหนึ่ง
ของปารีส - มหาวิหารแห่งแซงต์ซุลปีซ

“ในวิหารแห่งพระเจ้าเลयी” ท่านอาจารย์อุทาน “เย้ยกันขนาดนั้นเชียว”

“เป็นอย่างนี้มาหลายศตวรรษแล้วครับ”

ท่านอาจารย์เงิบไป รวากับกำลังลึกลับแห่งชัยชนะในช่วงเวลานี้ ที่สุด
เขาก็กล่าวว่า “เจ้ารับใช้พระเจ้าได้เยี่ยมมาก พวกเรารอคอยสิ่งนี้มาหลายศตวรรษ
เจ้าต้องไปเอาหลักศิลามาให้ข้าทันที คืนนี้ เจ้าเข้าใจเดิมพันนี้ดี”

ลิลาสรู้ว่าเดิมพันนี้ยิ่งใหญ่เกินคาด แต่สิ่งที่ท่านอาจารย์เพิ่งสั่งนั้น
ดูจะเป็นไปไม่ได้ “แต่วิหารนั้นนี่คือปราการณะครับ โดยเฉพาะเวลากลางคืน
กระผมจะผ่านเข้าไปได้อย่างไร”

ด้วยสำเนียงมั่นใจแห่งบุรุษทรงอิทธิพล ท่านอาจารย์อธิบายถึงสิ่งที่ต้องกระทำ

เมื่อลิลาสวางทูโทรศัพท์ เขารู้สึกแปลกชานที่ผิวหนังเมื่อคาดคะเนได้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น

หนึ่งชั่วโมง เขาบอกตนเอง สำนึกในบุญคุณที่ท่านอาจารย์กรุณาให้เวลาเขา เข้าพิธีโกนบวชอันจำเป็นยิ่งก่อนจะต้องเข้าสู่วิหารแห่งพระเจ้า เราต้องชำระล้าง จิตวิญญาณของเราจากบาปของวันนี้ บาปที่ได้กระทำไปในวันนี้ ถ้าว่าโดย จุดประสงค์แล้วถือเป็นบาปอันศักดิ์สิทธิ์ การกระทำสงครามต่อต้านศัตรูแห่ง พระเจ้านั้นเกิดขึ้นมาหลายศตวรรษแล้ว การอภัยต่อบาปเป็นอันมั่นใจได้

แม้กระนั้นลิลาสรู้ดี การอภัยโทษก็ต้องการการเสียสละแลกเปลี่ยน

เขาตั้งมูลีปิดแล้วเปลื้องเสื้อผ้าจนเปลือย ลูกเขาลงกลางห้อง ก้มลง ตรวจตราเข็มขัดซิลิซติดเดียวแหลมรอบต้นขาของตน สำนึกในภัยที่แท้จริงแห่ง *เดอะเวย์*² ทุกคนจะสวมอุปกรณ์ชิ้นนี้ – แถบหนังมีเดียเหล็กแหลมติดอยู่ ซึ่งจะ กดลงบนเนื้อ เป็นเครื่องเตือนสติตลอดเวลาถึงความทุกข์ทรมานแห่งพระคริสต์ ความเจ็บปวดที่เกิดจากอุปกรณ์ชิ้นนี้ยังช่วยดับต้นเหตุแห่งเลือดเนื้ออีกด้วย

ถึงแม้เขาจะสวมซิลิซยาวนานกว่าช่วงเวลาสองชั่วโมงที่ถูกกำหนด แต่ ลิลาสก็รู้ว่าวันนี้ไม่ใช่วันธรรมดา เขาจับเข็มขัดขยับให้แน่นเข้าอีกหนึ่งรู สะดุ้ง เมื่อเดียเหล็กแหลมแทงเนื้อลึกเข้าไปอีก ถอนหายใจซ้ำๆ ลืมรสพิธีกรรมชำระล้าง ด้วยความเจ็บปวดของตนเอง

ความเจ็บปวดคือสิ่งดี ลิลาสพิมพ์บาทสวดอันศักดิ์สิทธิ์ของคุณพ่อ โลมเซมาเรีย เอสกริบา บรมครูแห่งอาจารย์ทั้งมวล แม้ท่านเอสกริบาจะมรณภาพ ไปแล้วเมื่อปี 1975 แต่ธรรมะของท่านยังคงอยู่ เหล่าสาวกผู้ศรัทธาชนบทพื้นๆ คน ทั่วโลกยังพิมพ์บาทสวดของท่านขณะคุกเข่าลงกับพื้น และบำเพ็ญพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ ที่รู้จักกันในชื่อ “การบำเพ็ญทุกรกิริยา”

ตอนนี้ลิลาสหันเหความสนใจไปที่เชือกเส้นหนาหนักที่ผูกเป็นปมๆ ม้วนขด อย่างประณีตบนพื้นข้างๆ ตัวเขา *บทฝึกตน* ปมเชือกมีเลือดแห้งติดเกรอะกรัง ด้วยความกระตือรือร้นที่จะชำระบาปให้บริสุทธิ์จากความเจ็บปวดของตนเอง ลิลาส สวดมนต์อย่างรวดเร็ว แล้วจับปลายเชือกด้านหนึ่ง หลับตาลง เหยียดปมเชือก ข้ามไหล่ไปอย่างแรง รู้สึกว่าปมเชือกตบเข้าที่หลัง เขาเหยียดปมเชือกเฉียงตัวเอง

² *The Way* หนังสือที่โลมเซมาเรีย เอสกริบา บาทหลวงชาวสเปนผู้ก่อตั้งสาขานิยายโอปัสเตอเขียนขึ้น เป็นข้อกำหนด 999 ข้อสำหรับสาวกโอปัสเตอ

ข้ามไหล่อีกครั้ง มันฟาดลงบนเนื้อหนังของเขา เขาฟาดเชือกซ้ำแล้วซ้ำอีก
คาสติโก คอรัปัส เมอุม
ในที่สุดเขาก็รู้สึกว่เลือดเริ่มย่อยไหล

3

อากาศเดือนเมษายนเฉียบเย็นลอดผ่านหน้าต่างรถรางซีเอกซ์ที่เปิดไว้ ขณะที่มันร้อนไปทางใต้ ผ่านโอเปร่าเฮาส์ และตัดข้ามปลาซวงโดม ในที่นี้ข้างคนขับ โรเบิร์ต แลงดอน รู้สึกว่านครใหญ่ไหลผ่าน เขาไปขณะที่พยายามทำให้สมองโล่ง การอาบน้ำโกนหนวดอย่างรวดเร็วอาจจะทำให้เขาดูดีมีสติขึ้น แต่ช่วยลดความกังวลลงได้เพียงเล็กน้อย ภาพร่างอันน่าสะพรึงกลัวของฆาตกรก็ยังค้างคาอยู่ในหัวคำนึง

ฌาคส์ โซนิแยร์ ลื่นชีวิตแล้ว

แลงดอนรู้สึกเสียดายยิ่งที่ฆาตกรผู้ลื่นชีวิตลง แม้โซนิแยร์จะได้ชื่อว่าเป็นคนรักสันโดษ แต่ใครๆ ก็เคารพนับถือเขา เพราะรู้กันดีว่าเขาทุ่มเทและอุทิศตนเพื่อศิลปะ หนังสือที่เขาเขียนซึ่งเป็นเรื่องของรหัสลับที่ซ่อนอยู่ในภาพเขียนของปูลแซ็ง¹ และเตอเนียร์ส² ก็เป็นตำราที่แลงดอนชอบเอามาใช้ในการสอน การนัดหมายคำคินนี้เป็นนัดหมายที่แลงดอนตั้งตาคอยอย่างยิ่ง และเขาผิดหวังเมื่อไม่เห็นแม่เงาของท่านฆาตกร

แล้วภาพร่างของท่านฆาตกรก็แวบเข้ามาในหัวคิดคำนึงอีก ฌาคส์ โซนิแยร์ ทำแบบนั้นกับตนเองหรือนั่น แลงดอนหันหน้ามองออกนอกหน้าต่างรถพยายามปิดภาพนั้นออกจากจิตใจ

ภายนอก ถนนหนทางค่อนข้างโล่ง มีเพียงพ่อค้าเร่กำลังเข็นรถขายเมล็ดอัลมอนต์ชุบน้ำตาล บริการกำลังช่วยกันยกถุงขยะไปแอบรวมไว้ ซูร์กยามดึก คู่หนึ่งกอดกันแน่นเพื่อให้รู้สึกอบอุ่นท่ามกลางสายลมเยือกวอลกลืนดอกมะลิ

¹ Nicolas Poussin (1594 - 1665) จิตรกรชาวฝรั่งเศส

² David Teniers (คนพ่อ 1582 - 1649 คนลูก 1610 - 1690) จิตรกรชาวฟลานเดอร์ในเบลเยียม
สองคนพ่อลูกชื่อนี้เหมือนกันและเป็นจิตรกรเหมือนกัน

รถซีตรองแล่นเป็นพายุผ่านความวุ่นวายอย่างผู้มีอำนาจ ฝ่าการจราจรเหมือนพุ่งมีดด้วยเสียงไซเรนสองเสียงที่ไม่เข้ากันเลย

“ท่านกัปตันรู้สึกยินดีที่คืนนี้คุณยังอยู่ในปารีส” นักสืบกล่าว เขาเพิ่งอำปากพูดเป็นครั้งแรกตั้งแต่ออกจากโรงแรมมา “เป็นเรื่องบังเอิญที่โชคดีมาก”

แลงดอนไม่เห็นรู้สึกว่โชคดีเลย เขาไม่เคยเชื่อเรื่องเหตุบังเอิญในฐานะผู้ใช้ชีวิตในการสำรวจค้นความเกี่ยวเนื่องที่ซ่อนอยู่ของสัญลักษณ์และอุดมการณ์ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แลงดอนมองโลกนี้เป็นเครือข่ายของประวัติศาสตร์และเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งพันเกี่ยวโยงกันอย่างลึกลับ ในชั้นเรียนวิทยาศาสตร์แห่งสัญลักษณ์ที่ฮาร์วาร์ด เขามักจะสอนว่า ความเกี่ยวพันกันนั้นอาจมองไม่เห็น แต่มันอยู่ตรงนั้นแหละ ผังอยู่ภายใต้เปลือกนอกนั้นเอง

“ผมเข้าใจว่า” แลงดอนกล่าว “มหาวิทยาลัยอเมริกาแห่งปารีสบอกคุณว่าผมพักที่ไหน”

คนที่ขับรถอยู่สายศีรษะ “อินเทอร์ปอล”³

อินเทอร์ปอล แลงดอนคิด ใช่แล้ว เขาลืมไปว่าเรื่องซึ่งดูเหมือนจะเป็นธรรมดาที่โรงแรมทุกแห่งในยุโรปขอดูหนังสือเดินทางเวลาเช็กอินนั้นไม่ใช่แค่พิธีการดั้งเดิม หากแต่เป็นกฎ ทัวทั้งยุโรปไม่ว่าจะคืนไหนเจ้าหน้าที่อินเทอร์ปอลสามารถระบุได้แน่ชัดว่าใครพักอยู่โรงแรมไหน ที่พบว่าแลงดอนพักอยู่โรงแรมริตซ์ก็คงใช้เวลาสืบค้นสักห้าวินาทีเท่านั้นเอง

ขณะที่ซีตรองวิ่งทะลุตัดข้ามเมืองไปทางใต้ รูปทรงของหอไอเฟลซึ่งสว่างไสวเพราะแสงไฟก็ปรากฏแก่สายตา พุ่งสูงขึ้นไปบนท้องฟ้าทางด้านขวามือ เห็นหอไอเฟลชวนให้นึกถึงวิตโตเรีย จดจำคำสัญญาที่พูดกันเล่นๆ เมื่อหนึ่งปีมาแล้วว่า ทุกๆ หกเดือนทั้งสองจะมาพบกันอีก ณ จุดใดจุดหนึ่งในโลกซึ่งเป็นสถานที่โรแมนติก แลงดอนเชื่อว่าหอไอเฟลน่าจะอยู่ในรายการสถานที่ดังกล่าวแน่จริง ๆ ที่เขาได้จูบวิตโตเรียครั้งสุดท้ายที่สนามบินในกรุงโรมอันแสนอีกทีก หากนั้นก็ปีกว่ามาแล้ว

“คุณเคยขึ้นเธอหรือยัง” นักสืบถาม จ้องมองไปข้างหน้า

แลงดอนเงยหน้าขึ้น แน่ใจว่าเขาคงเข้าใจอะไรผิด “อะไรนะครับ”

“เธอน่ารักไม่ใช่หรือไง” นักสืบพยักพเยิดผ่านหน้าต่างรถไปที่หอไอเฟล “เคยขึ้นเธอไหมล่ะ”

³ Interpol องค์การตำรวจสากลที่ใหญ่ที่สุดในโลก ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 1963 ปัจจุบันมีสมาชิกถึง 183 ประเทศทั่วโลก

แลงดอนกลอกตา “อ้อ ไม่เคยหรอก ผมยังไม่เคยขึ้นไปบนหอไอเฟล”

“เธอเป็นสัญลักษณ์ของฝรั่งเศส ผมว่าเธอสมบูรณ์แบบดิเนะ”

แลงดอนพยักหน้าไปแกนๆ นักสัญลักษณ์วิทยามักตั้งข้อสังเกตว่าประเทศฝรั่งเศสซึ่งมีชื่อในเรื่องผู้นำที่ก้าวร้าว จอมเจ้าชู้ และตัวเล็กนิดเดียว ที่ดูไม่น่าเชื่อถืออย่างโนเบิลและเป็งผู้ต่ำเตี้ย คงไม่สามารถเลือกสัญลักษณ์แห่งชาติได้เหมาะสมมากไปกว่าอัยวะเพศชายสูงกว่าพันฟุตแห่งนี้

เมื่อมาถึงสี่แยกถนนริวอลี สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นแดงพอดี แต่ชัตรองไม่ยอมลดความเร็วเลย นักสืบเร่งเครื่องรถชิดด้านซ้ายทางแยก วิ่งฉิวเข้าสู่ถนนคัสติลลิออนช่วงที่มีต้นไม้สองข้างทาง ซึ่งเป็นทางเข้าตอนเหนือสู่สวนตุยเลอรีส์อันเลื่องชื่อ เป็นเซ็นทรัลพาร์กภาคปารีส พวกนักท่องเที่ยวยส่วนใหญ่มักแปลคำว่า *มาร์แต็งเดอตุยเลอรีส์* ผิดไป ทำนองว่ามีดอกไม้วิไลบานอยู่ที่นี่นับหมื่น ความจริงแล้วคำว่า *ตุยเลอรีส์* มีความหมายทางไกลจากความโรแมนติก ครั้งหนึ่งสวนแห่งนี้เคยเป็นหลุมศพรกขนาดใหญ่ซึ่งเกิดจากผู้รับเหมาชาวปารีสมาขุดเอาดินเหนียวไปผลิตเป็นกระเบื้องหลังคาสีแดงที่มีชื่อมากของนครนี้ กระเบื้องหลังคานี้เรียกกันว่า *ตุยส์*

เมื่อเข้ามาสู่สวนสาธารณะที่ร้างผู้คน นักสืบก็ชะลอรถและปิดเสียงไซเรนที่แผดดัง แลงดอนผ่นลมหายใจ รู้สึกถึงความเงียบที่เกิดขึ้นทันใด ภายนอกรถแสงซีดจางจากหลอดแฮไลเจนของไฟหน้ารถส่องผ่านถนนโรยกรวดบดในสวนเสียงยางล้อรถเป็นจังหวะชวนให้ตกอยู่ในภวังค์ แลงดอนเห็นว่าสวนตุยเลอรีส์แห่งนี้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เสมอมา สวนแห่งนี้เองที่คล็อด โมเนต์⁴ ได้ทดลองเขียนภาพด้วยสีและรูปทรงใหม่ และเรียกได้ว่าเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดงานแนวอิมเพรสชันนิสม์ อย่างไรก็ตาม คำคินนี้สวนแห่งนี้ก็กลับให้บรรยากาศแปลกๆ เหมือนเป็นลางสังหรณ์

ตอนนี้ชัตรองหักเลี้ยวซ้าย มุ่งไปทางตะวันตกของถนนใหญ่ในบริเวณสวนเลี้ยวโค้งไปตามสระน้ำรูปวงกลม แล้วผู้ขับก็ตัดข้ามถนนอันโล่งว่างออกสู่ลานสี่เหลี่ยมกว้าง แลงดอนมองเห็นปลายทางของสวนตุยเลอรีส์อันมีประตูชัยโค้งขนาดมหึมาแล้ว

อาร์คดูการ์วีเซล

ถึงแม้ในอดีตอาร์คดูการ์วีเซลจะเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมบูชาเทพเจ้า แต่บรรดาผู้รักงานศิลปะก็นับถือสถานที่แห่งนี้ด้วยเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ว่า

⁴ Claude Monet (1840 - 1926) จิตรกรอิมเพรสชันนิสต์ชาวฝรั่งเศส

ออกไปโดยสิ้นเชิง จากทางเดินตรงปลายสวนตุยเลอร์ส จะมองเห็นพิพิธภัณฑ
ศิลปะที่ดีที่สุดในโลก...แยกออกไปทั้งสี่ทิศ

เมื่อมองจากหน้าต่างรถด้านขวา ข้ามแม่น้ำแซนและท่าเรือโวลแตร์ลงไป
ทางใต้ แลวดอนมองเห็นส่วนหน้าของอาคารสถานีรถไฟเดิมซึ่งเปิดไฟสว่างไสว
สวยงาม ปัจจุบันที่นั่นคือพิพิธภัณฑสถานออร์เซย์ หรือมูเซออร์เซย์ เมื่อกวาดตา
มาทางซ้าย เขาพอจะมองเห็นยอดอาคารศูนย์ปอม皮ดูซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมสมัยใหม่
เฉียบได้ ที่นั่นเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑศิลปะสมัยใหม่ ด้านหลังเขาไปทางตะวันตก
แลวดอนรู้จักเสาหินแห่งรามเสสโบราณที่ชูเด่นเหนือแนวไม้ดี นั่นเป็นสัญลักษณ์
ของพิพิธภัณฑสถานฌ็องเดอโปม หรือมูเซอฌ็องเดอโปม

แต่ที่ตั้งอยู่ตรงข้ามหน้านั้น ทางตะวันออกเบื้องหลังประตูชัย แลวดอน
มองเห็นมหาวิหารแห่งยุคเรอเนสซองซ์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งกลายมาเป็นพิพิธภัณฑศิลปะ
ที่มีชื่อเสียงที่สุดของโลก

พิพิธภัณฑสถานลูฟร์ หรือมูเซอลูฟร์

แลวดอนคุ้นกับความรู้สึกพิศวงขณะที่ยืนตาของเขายพยายามจับภาพอาคาร
ขนาดมหึมาให้ได้หมดโดยเปล่าประโยชน์ ข้ามลานกว้างใหญ่มหึมานั้นไป ส่วนหน้า
ของลูฟร์โดดเด่นสะดุดตาด้วยป้อมปราการทาบทับทรวงฟ้าของกรุงปารีส ด้วยรูปทรง
ตั้งเกือกม้าขนาดยักษ์ ลูฟร์เป็นอาคารที่ยาวที่สุดในยุโรป ยาวกว่าจับเอาหอไอเฟล
ลงนอนต่อกันสามหอเสียอีก แม้แต่พื้นที่โล่งกว้างขนาดลานตารางฟุตที่อยู่ระหว่าง
อาคารแต่ละปีกก็ไม่อาจหัดเทียมความโอ่อ่ากว้างใหญ่ของอาคารด้านหน้าได้
แลวดอนเคยประหลาดใจเมื่อเดินจนทั่วอาณาเขตทั้งหมดของลูฟร์แล้วพบว่า
เป็นการเดินทางไกลถึงสามไมล์

แม้จะมีผู้ประเมินไว้ว่าผู้มาเยือนต้องใช้เวลาร่วมห้าสัปดาห์จึงจะสามารถ
ชื่นชมกับงานศิลปะ 65,300 ชิ้นงานในอาคารแห่งนี้ได้ถ้วนทั่วสมบูรณ์ แต่
นักท่องเที่ยวส่วนมากก็เลือกประสบการณ์แบบย่อที่แลวดอนเรียกว่า “ลูฟร์แบบ
เบาๆ” ซึ่งคือการรีบเดินผ่านๆ พิพิธภัณฑเพื่อชมผลงานที่มีชื่อเสียงมากที่สุด
สามชิ้น ได้แก่ *โมนาลิซา*, *วินสเดอมิโล* แล้วก็ *วิงด์วิกทอรี* ครั้งหนึ่งอาร์ต
บุควาลด์ เคยว่า เขาใช้เวลาแค่ห้านาทีทำสิบหกวินาทีในการไปดูผลงานชั้นยอด
สามชิ้นนั้นได้หมด

คนที่ขับรถอยู่ตึกวิทยุรับส่งมือถือนอกมา แล้วพูดภาษาฝรั่งเศสรวบเป็น
ไพล่พล “มองซิเออร์แลวดอนเอต์อะริเว้ เดอซ์มินูตส์ (คุณแลวดอนมาถึงแล้วครับ
อีกสักสองนาทีก)”

มีเสียงตอบรับจับความไม่ได้้อ้อกลับมา

นักสืบเก็บอุปกรณ์วิทยุแล้วหันมาหาแลงดอน “เดี๋ยว**กาปีเตน**จะมาพบคุณที่ทางเข้า”

ผู้ขับรถไม่สนใจป้ายห้ามรถเข้าบนลานด้านหน้า เขาเหยียบคันเร่งพุ่งรถขึ้นเนินไปบนขอบทาง มองเห็นทางเข้าด้านหน้าของลูฟร์แล้ว โดดเด่นมาแต่ไกล สระน้ำรูปสามเหลี่ยมมีน้ำพุระดับไฟพุ่งกระจายอยู่รายรอบเจ็ดสระ

ลาปรีรามิด

ทางเข้าแห่งใหม่ของลูฟร์แห่งปารีสเกือบจะเรียกได้ว่ามีชื่อพอ ๆ กับตัวพิพิธภัณฑ์เองเลย พิระมิดทำด้วยกระจกรูปทรงสมัยใหม่เฉียบ ออกแบบโดยสถาปนิกอเมริกันเชื้อชาติจีนชื่อ ไอ. เอ็ม. เปย์ ซึ่งกลายเป็นหัวข้อแห่งความขัดแย้ง กลุ่มหัวอนุรักษ์ซึ่งรู้สึกว่าพิระมิดนี้ทำลายความสง่างามของสนามแบบเรอเนซองส์ยังคงวิพากษ์วิจารณ์ไม่รู้จบ เกอเธ⁵ เคยบอกว่า สถาปัตยกรรมนั้นเปรียบประดุจดนตรีแซ่แข็ง ผู้วิจารณ์ผลงานของเปย์บอกว่าพิระมิดแห่งนี้เหมือนเล็บมือบนกระดานดำ แต่กลุ่มผู้ชื่นชมหัวก้าวหน้ายกย่องพิระมิดโปร่งใสสูงกว่าเจดิลิบเอดิฟของเปย์ว่า เป็นการนำเอาโครงสร้างแบบโบราณและกรรมวิธียุคใหม่มารวมกันได้ที่น่าตื่นตะลึง กลายเป็นการเชื่อมลักษณะของยุคเก่าและใหม่ช่วยในการนำลูฟร์เข้าสู่สหัสวรรษใหม่

“คุณชอบพิระมิดของเราไหม” นักสืบถาม

แลงดอนหัวหน้า ดูเหมือนคนฝรั่งเศสจะชอบถามคนอเมริกันแบบนี้ แน่ละมันเป็นคำถามที่ซ่อนนัยไว้ หากยอมรับว่าคุณชอบพิระมิดนี้ คุณจะกลายเป็นคนอเมริกันไร้สนิยม แต่ถ้าตอบว่าไม่ชอบ ก็ดูเป็นการหยามหมิ่นคนฝรั่งเศส

“มิตแตร์รอนด์เป็นคนกล้ามาก” แลงดอนตอบไปอีกทาง กล่าวกันว่าประธานาธิบดีฝรั่งเศสผู้ล่วงลับซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งให้สร้างพิระมิดนี้มีอาการ “ปมฟาโรห์” ฟรังซัวส์ มิตแตร์รอนด์ ชื่นชอบวัฒนธรรมอียิปต์มาก เขาเป็นผู้รับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวในการนำเอาเสาหิน คิลปะ และศิลปวัตถุต่างๆ แบบอียิปต์เข้ามาเต็มเต็มเต็มกรุงปารีส จนชาวฝรั่งเศสยังคงให้สมญานามเขาว่า สฟิงซ์

“ผู้กองชื่ออะไรครับ” แลงดอนเปลี่ยนเรื่องถาม

“เบซู ฟาซ” ผู้ที่ขับรถอยู่บอกขณะเข้าใกล้ทางเข้าของพิระมิด “เราเรียกท่านว่าเลอโตโร”

แลงดอนเหลียวตามองเขา ชักสงสัยว่าคนฝรั่งเศสทุกคนมีสมญานามเป็นพวกสัตว์ลึกลับหรือไม่ “คุณเรียกผู้กองของคุณว่าวัวร์”

⁵ Johann Wolfgang von Goethe (1749 - 1832) กวีชาวเยอรมัน

ชายคนนั้นเลิกคิ้ว “ภาษาฝรั่งเศสของคุณเยี่ยมไม่เบาเลยนะ มองซิเออร์ แลงดอน”

ภาษาฝรั่งเศสของฉันนะทุเรศ แลงดอนนึก แต่การนึกภาพจักรราศีของฉันนี่สิเยี่ยมจริง ทอรัส (ราศีพฤษภ) นะคือว่าอยู่แล้ว โหราศาสตร์ใช้สัญลักษณ์แบบเดียวกันทั่วโลก

นักสืบหยุดรถแล้วชี้มือไประหว่างน้ำพุสองข้างสู่ประตูใหญ่ด้านหนึ่งของพีระมิด “ตรงนั้นมีทางเข้า โชคดีครับมองซิเออร์”

“คุณไม่เข้าไปด้วยหรือ”

“คำสั่งที่ผมได้รับคือปล่อยคุณลงตรงนี้ ผมต้องไปทำธุระอื่น”

แลงดอนถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วลงจากรถ ก็แล้วแต่จะสั่งเถอะ

นักสืบเร่งเครื่องแล้วพุ่งจากไป

ขณะที่แลงดอนยืนอยู่ตามลำพัง จ้องมองแสงไฟท้ายรถห่างออกไป เขาก็นึกขึ้นได้ว่าเขาตัดสินใจใหม่ได้สบายเลย แค่ออกจากลานแห่งนี้ไป เรียกแท็กซี่มุ่งหน้ากลับไปนอน แต่อะไรบางอย่างบอกเขาว่า ก็แค่ความคิดแก้กั๊กเท่านั้น

เมื่อเคลื่อนตัวผ่านละอองน้ำพุ แลงดอนเกิดความรู้สึกไม่สบายใจเหมือนเขากำลังจะข้ามธรณีประตูในจินตนาการเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง ความรู้สึกเหมือนฝันของคำคืนนี้กลับมารุ่มลุ่มเขาอีกแล้ว ยี่สิบนาทีก่อนเขายังนอนหลับอยู่ในโรงแรม ตอนนี้นักสืบต้องมายืนอยู่หน้าพีระมิดโปร่งโลที่ “สฟิงซ์” สร้างไว้ รอคอยตำรวจคนหนึ่งที่ใคร ๆ เรียกกันว่า

นี่ฉันหลุดเข้ามาอยู่ในภาพเขียนของซาลวาดอร์ ดาลี⁶ กระมังนี่ เขานึก

แลงดอนสาวเท้าไปที่ทางเข้าใหญ่ อันเป็นประตูหมุนขนาดมหึมา โถงต้อนรับด้านหน้าเปิดไฟไวสลัว ๆ และว่างเปล่า

ต้องเคาะเรียกใหม่นี่

แลงดอนนึกสงสัยว่า จะมีนักโหราศาสตร์วิเศษของฮาร์วาร์ดผู้เป็นที่เคารพนับถือคนไหนเคยเคาะตรงประตูทางเข้าของพีระมิดแล้วคาดว่าจะมีคนตอบรับหรือไม่ เขายกมือขึ้นเพื่อเคาะผนังกระจก แต่โน่น ตรงความมืดเบื้องล่างร่างร่างหนึ่งปรากฏขึ้น กำลังก้าวขึ้นบันไดโค้ง เขาเป็นชายผิวคล้ำร่างเตี้ยล่ำเกือบเหมือนมนุษย์นีแอนเดอร์ทัล สวมสูทสีเข้มกระดุมสองแถววิ่งตั้งอยู่บนไหล่กว้าง ก้าวอาด ๆ ด้วยขาสั้น ๆ ทรงพลัง กำลังพูดโทรศัพท์มือถือ แต่ก็พูดเสร็จพอดีเมื่อมาถึง เขาพยักหน้าเรียกให้แลงดอนเข้าไป

⁶ Salvador Dali (1904 - 1989) จิตรกรชาวสเปน

“ผมชื่อเบซู ฟาซ” เขาประกาศชื่อเมื่อแสงดอนผลึกประทุหมุนเข้าไป
“ร้อยตำรวจเอกแห่งหน่วยตำรวจสอบสวนกลาง” ล้อมเสียงของเขาเหมือนคำราม
อยู่ในคอ...คล้ายพายุกำลังก่อตัว

แสงดอนยื่นมือให้จับ “โรเบิร์ต แลงดอน ครับ”

มือใหญ่หนาของฟาซกำรอบมือแสงดอนและบีบแรง

“ผมเห็นรูปแล้ว” แลงดอนบอก “นักสืบของคุณบอกว่าฌาคส์ โซนิแยร์
เป็นคนทำตัวเอง...”

“คุณแสงดอน” นัยน์ตาสีเข้มดำของฟาซจ้องเขาเขม็ง “ที่คุณเห็นในรูป
เป็นแค่จุดเริ่มต้นของสิ่งที่โซนิแยร์ทำเท่านั้น”

4

ท่าทางก้าวเดินของร้อยตำรวจเอก เบซู ฟาซ เหมือนวัวเกรี้ยวโกรธ ไหลกว้างของเขายืดตึงไปด้านหลัง และกางกดลึกลงบนอก ผมลิ้มไขมันหัวเรียบเสยไปข้างหลัง เน้นงามผมด้านหน้าเรียบเป็นหัวลูกศรกึ่งกลางคิ้วที่ยื่นนูนเหมือนหัวเรือรบ ขณะก้าวอวดๆ นัยน์ตาสีเข้มลู่กวาวเหมือนจะแผดเผาพื้นโลกเบื้องหน้า โชนแสงกล้าจนตาได้ว้างมีชื่อเรื่องความเด็ดขาดเข้มงวดในทุกเรื่อง

แสงตอนตามผู้กองลงบันไดหินอ่อนอันลือชื่อไปสู่โถงเบื้องล่างพระมิดแก้วระหว่างทางทั้งสองเดินผ่ากลางระหว่างตำรวจสองนายจากหน่วยตำรวจสอบสวนกลางที่ยืนถือปืนกลอารักขา สื่อความหมายได้แจ่มชัด คืบนี้จะไม่มีใครเข้าออกได้ หากไม่ได้รับอนุญาตจากผู้กองฟาซ

แสงตอนต่อสู้กับความหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งที่เกิดขึ้นขณะลงมาต่ำกว่าระดับพื้นดิน ท่าทีของฟาซไม่ส่อให้เห็นอาการยินดีต้อนรับเลย และลูฟร์ในช่วงเวลานี้ก็เจียบสนิทเป็นป่าช้า บันไดเหมือนทางเดินในโรงหนังมืดๆ มีเพียงแสงเรืองจากหลอดไฟที่ฝังอยู่กับทุกขั้นบันไดให้แสงสว่าง แสงตอนได้ยินเสียงฝีเท้าตนเองสะท้อนก้องขึ้นไปยังเพดานกระจกเบื้องบน พอเขาเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นละอองโอจางๆ จากน้ำพุต้องประกายแสงไฟก่อนจะจางหายไปภายนอกหลังคาโปร่งแสงนั้น

“เห็นด้วยไหม” ฟาซถาม เบือนคางกว้างๆ ของเขาริ้นไปข้างบน

แสงตอนถอนใจ รู้สึกเหน็ดเหนื่อยจะเล่นเกม “ครับ พระมิดของคุณนี่งดงามจริงๆ”

ฟาซคำราม “รอยแผลเป็นบนใบหน้าของปารีสนะสิ”

อย่างจ้งเลยละ แสงตอนชักจပ်ได้แล้วว่าเจ้าภาพของเขานี้เอาใจยาก เขาสงสัยว่า ฟาซเคยรู้ไหมว่าพระมิดที่สร้างขึ้นตามความต้องการของประธานาธิบดี มิตรแตรร์รองด์แห่งนี้ใช้แผ่นกระจกประกอบกัน 666 แผ่นพอดี เป็นความต้องการ